

[J. S. Foget.]

teriseret disse Indlæg, har i alt Fald været det, at de paa en rolig og meget, om jeg maa bruge Udtrykket: saglig Maade for en indfødt Sønderjyde har fremført det Forhold, at man ikke har gjort det, man burde og skulde gøre over for Sønderjylland. Man har ikke gjort det, som Sønderjyderne havde tænkt sig, man vilde gøre, efter at de med sejt national Udholdenhed havde bevaret deres Nationalitetsfølelse og udformet den i Handling ved at stemme sig hjem til Danmark. Medens jeg saaledes vil komplimentere Sønderjyderne for, at de ikke har brugt de stærke Ord, thi saadanne vilde jo let kunne misforstaas i Udlandet, saa vil jeg som Rigsdanser have Lov til at give Udtryk for, hvad jeg mener om dette Spørgsmaal. I 1919 gav man fra sønderjysk Side Udtryk for, at det eneste Krav, man stillede til Danmark, naar man naaede til Genforeningen, var, at Sønderjylland blev ligestillet med det øvrige Land i økonomisk Henseende. Dette Krav er ikke blevet opfyldt. Det er det Krav, som Sønderjyderne fortsat med Rette kan stille til Moderlandet. Intet Grænsefolk har vel stridt mere for sin Nationalitet end netop Sønderjyderne. I Landbruget har Slægt efter Slægt kæmpet en haard Kamp for at beholde de Ejendomme, der var paa danske Hænder, og da disse Mennesker efter den haarde Eksistenskamp og nationale Kamp endelig stemte sig hjem til Danmark, var det med en vis Tryghedsfølelse, en vis Sikkerhedsfølelse, nu var Slægtens Jord reddet, nu var de sikret frem i Tiden. Men hvad skete saa? Alene i de sidste 4—5 Aar er der afholdt tæt op imod 1 700 Tvangsauktioner i Sønderjylland imod knap 5 000 i det øvrige Land. Sønderjyderne har saaledes haft ca. 25 pCt. af alle Tvangsauktioner, medens de samtidig kun udgør 5 pCt. af Befolkningen. Det er Tal, der dør taler. Det er Tal, der viser, hvor slet man har røgtet den Opgave, der blev overdraget Danmark.

Man vil heroverfor kunne sige: Ja, men Sønderjyderne har dog haft de samme Erhvervsmuligheder som andre Danske, og dette er muligvis rigtigt, men naar Tallene alligevel taler et saa tydeligt Sprog, er Grunden netop den, at Sønderjyderne ikke er økonomisk ligestillede med det øvrige Land. Vel har de sønderjyske Landmænd faaet de samme Priser som Landmændene i det øvrige Land, men Forholdet er dog det, at Sønderjyderne i Gennemsnit er mere gældbundne netop som Følge af Overgangen fra tysk til dansk Styre, ved Markomregning, ved Omlægning af Driften,

Anskaffelse af nye Maskiner, Opbygning af nye Mejerier, Slagterier og meget andet, og selv for de Landmænd, der i økonomisk Henseende stod lige med andre Landmænd i det gamle Land, selv for dem gjorde det sig gældende, at de ikke havde den fornødne Kapital. Dér ønsker jeg at understrege, at naar Tvangsauktionerne ikke har floreret stærkere i det gamle Land, end sket er, er Grunden i Tusinder af Tilfælde den, at de har faaet Hjælp fra Slægt og Venner i andre Erhverv.

Jeg skal ikke underkende, at der er gjort en Del for Sønderjylland, at der er ydet betydelige Summer fra det gamle Land, men en virkelig gennemgribende Sanering og Hjælp har man hidtil undladt.

Man har dannet Det unge Grænseværn, Kulturfondet, Landeværnet og meget andet, men det hjælper nu engang ikke noget at give en sulten Mand Blomster, særlig naar man lader ham lugte Stegeosen fra Køkkenet; og i den økonomiske Udvikling, som i særlig Grad Regeringen har sit Ansvar for, hvor man har budt Storkapitalen, Storindustrien og til Dels ogsaa Storhandelen saadanne Arbejdsvilkaar og Fortjenstmuligheder, at disse Dele af Befolkningen har opnaaet et sandt Eldorado her i Landet, under denne Udvikling er det i høj Grad beskæmmende, at man byder Landbruget og ikke mindst det sønderjyske Landbrug saadanne Vilkaar, at Slægtsgaard efter Slægtsgaard maa gaa under Hammeren.

Intet Under, at sønderjyske Landmænd, -pint og plaget af den daglige Angst for inden for et kortere eller længere Tidsrum at skulle aflevere deres Fædrenehjem og som stadige Tilskuere til, at de Værdier, som ogsaa de sønderjyske Landmænd er med til at frembringe, bliver dem aftvunget til en Underpris og Fortjenesten delt efter bedste Beskub til de Dele af Befolkningen, der har Regeringens særlige Bevaagenhed — intet Under, at netop disse Mennesker ikke godvilligt giver Afkald paa de Hjem, som de Slægt efter Slægt har værnet om.

Men hvad blev vi da Vidne til den Dag, da 97 pCt. af de sønderjyske Landmænd den 23. Juli 1933 demonstrerede imod en saadan Fremgangsmaade, da man i Flok gik ind for at modsætte sig Tvangsauktionerne? Da sendte Regeringen blot nogle store københavnske Politibetjente ned for eventuelt at tampe løs paa de sønderjyske Landmænd med Kniplerne. Den Dag skabte Regeringen mange tyske Stemmer i Sønderjylland.

Havde man den 22. Oktober staaet